

HARASZTI ISTVÁN

(1903—1968)

Január 18-án este terjedt el a szomorú hír, hogy Haraszi István okleveles gépészmérnök, Kossuth-díjas, az Egyesült Villamosgépgyár műszaki igazgatója életének 65. évében váratlanul elhunyt. Néhány napal később, január 24-én munkatársainak, barátainak és tisztelőinek mély részvételével kísérték utolsó útjára a rákoskeresztúri temetőben.

Az Egyesület közgyűlésének kezdetén, január 19-én, közölte a szomorú eseményt a résztvevőkkel Kiss Árpád elnök. A tragikus hír mély megrendülést váltott ki mindenkiben, és a közgyűlés néma felállással adózott az elhunyt emlékének.

Szinte hihetetlennek hatott a hír, hiszen még a legutóbbi Intézőbizottsági ülésen Haraszi István, mindannyiunk Pista bácsija volt az, aki a legdinamikusabban foglalkozott Egyesületünk távlati munkatervével.

Történetlenül dolgozott még ekkor is, az általa annyira szeretett Egyesületért, pedig – ahogy utólag kiderült – ekkor már súlyos beteg volt.

Haraszi István sohasem kímélte erejét, ha arról volt szó, hogy az Egyesület valamit kért tőle. Legyen az egy új munkabizottság felállítása, egy tanfolyam megindítása, vagy egy nagyrendezvény megszervezése, mindig készséggel rendelkezésre állt.

Kifogyhatatlan volt olyan új ötletekben, javaslatokban, melyekkel az Egyesült működését színvonalasabbá lehetett tenni.

A korszerű villamos gépgyártási technológia megszállottja volt. Ő adott rangot Egyesületünkben a gépgyártási techno-

lógiaikkal foglalkozó munkabizottságoknak. Az Ő működését megelőzően szinte nem számított teljes értékű munkabizottsági tevékenységnek, vagy előadásnak egy-egy technológiai téma. „Az elegáns témák” inkább az elektrotechnika elméleti kérdései voltak. Haraszi István egyesületi munkájának talán egyik legnagyobb eredménye éppen az volt, hogy „elegánsá” tudta tenni a technológiai kérdések tárgyalását azáltal, hogy a témát nemzetközi színvonalra emelte.

A Korszerű technológia, a Villamosgyártmányok szerszámfejlesztése, a Korszerű szigetelőanyagok, a Villamosipari gyártmányok műszaki ellenőrzési kérdései című munkabizottságok magasszínvonalú munkája, mind ezt tükrözik vissza.

Sajátmaga is aktívan résztvett ezen munkabizottságok vezetésében és irányításában, ahol termékeny viták lázában számos, az ipar számára fontos kérdés nyert megoldást.

Az egyesületi munkát senki nem tudta Ő előtte még ilyen közel hozni a konkrét gyári problémákhoz.

Haraszi István hosszú időn keresztül a Gépgyártási Szakosztály elnöke, az Egyesület társelnöke és az Intézőbizottság tagja is volt.

Ragyogó vezetői tulajdonságait kedves, megnyerő modora egészítette ki, ennek volt köszönhető, hogy Pista bácsit Egyesületünknek minden tagja szívébe zárta. Mindenkiel közvetlen volt, a Gépgyártási Szakosztály Intézőbizottsági ülései, vagy azok a munkabizottsági ülések, melyeket Ő vezetett, nagy családi összejövetelnek hatottak.

Pista bácsi széleskörű műszaki ismereteinél csak szerénysége volt nagyobb. Ezt bizonyítja az is, hogy mikor tavaly kitűnő egyesületi munkája elismerésképpen a Munkaérendment díj fokozatát kapta, ezért kifejezetten neheztelt, mondván, hogy ezt nem érdemelte meg.

Ahogy a magyar ipar számára, úgy Egyesületünknek is kimondhatatlan veszteség Haraszi István hirtelen elhunyt.

Mély gyászunkban csak az lehet egyetlen vigasztalásunk, hogy számos tanítványt nevelt fel abban a szellemben, ahogy Ő dolgozott. Ezek most átvehetik tőle a stafétabotot és tovább haladhatnak azon az úton, melyet életében olyan pontosan kijelölt.

Haraszi István munkás családból származott. Gépészmérnöki oklevelét a budapesti Műegyetemen szerezte.

1925-ben Olaszországban tanulmányúton járt, majd a Ganz Hajógyárban helyezkedett el. 1928-ban belépett a Magyar Siemens Művek Villamossági Rt.-hez, ahol kezdetben a kábelgyár mérőtermében dolgozott, majd a tehetséges mérnököt a Gépgyár üzemvezető főmérnökévé nevezték ki. A Siemens cég megbízásából sokat tartózkodott külföldön, értékes műszaki tanulmányokat folytatott és gyarapította tudását. 1950-től a Magyar Brown-Boveri Műveknél dolgozott fontos munkakörben. 1953-ban a Dinamó Villamosforgógépgyárba került át a Műszaki Fejlesztési osztályra. Két év múlva megbízást kapott az üzemvezetői teendők ellátására, 1956-ban a Dinamógyár főmérnökévé nevezték ki, majd az Egyesült Villamosgépgyár megalakulásakor ennek műszaki igazgatója lett.

Kiváló munkájáért 1959-ben Szocialista Munkáért Érdeméremet, 1961-ben Kossuth-díjat kapott. 1964-ben Kiváló Újító aranyfokozat kitüntetésben részesült, 1967-ben a Munka Érdemrend ezüst fokozatát kapta.